cătălin florin apostol

umilință

LiterNet.ro
2008

Finalist, secțiunea lungmetraj
concursul de scenarii
HBO 2007

EDITURA LITERNET, 2008

Redactor şi editor format *.pdf* Acrobat Reader: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro

Corectură: Maura Anghel, Răzvan Penescu

Text: © 2008 Cătălin Florin Apostol. Toate drepturile rezervate autorului.
Coperta: © 2008 Răzvan Penescu (prelucrare după o fotografie de Konrad Baranski, http://www.sxc.hu)

© 2008 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-122-008-9
ISBN-13: 978-973-122-008-6
Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@literne t.ro

Umilinţă
(Locul în care clopotul nu bate niciodată)

SECVENŢA 1. EXTERIOR, INTERIOR, ZI

O biserică părăsită de ţară, cu acoperişul ruginit, gata parcă să cadă. Picături mărunte de ploaie lipăie peste tabla din turlă şi-apoi se scurg în şuvoaie pe chipul scorojit al unor icoane pictate de-o mână diletantă pe tencuiala de-afară. Rafale smucite de vânt scutură streaşina ruptă şi smotocesc copacii din jur. Jos, lângă uşă, o rablă de bicicletă stă rezemată cu şaua de perete. Pe drumul înnămolit apare un copil de vreo zece ani, îmbrăcat modest. Poartă pe umăr o desagă. Intră pe poarta bisericii. Apoi deschide uşa şi, fără teamă, pătrunde înăuntru, sigur pe el, ca şi cum ar face drumul ăsta de mult timp. Îşi scutură hainele de apă. Se apropie de altar, sărută icoana Maicii Domnului, se închină larg, apoi urcă treptele spiralate ce duc la clopotniţă. Deşi dărăpănată rău, biserica nu pare mai veche de zece, douăzeci de ani. Ploile şi umezeala au distrus toţi pereţii. Crăpăturile şi tencuiala umflată schimonosesc chipurile sfinţilor desenaţi parcă de mâna unui copil. Doar în altar sunt două icoane mari, păstrate mai bine. Sus, de tavan, stă agăţat, gata parcă să cadă, un candelabru ponosit, cu trei becuri stinse.

COPILUL

Nene! Nene Dumitru! Te-ai trezit?

Copilul ajunge sus, în clopotniţă. Pe o podea putredă, din lemn, stă întins pe o saltea un bărbat cu căciulă pe cap, învelit cu o blană de oaie. Doarme. Copilul se apropie de el şi-l trezeşte.

COPILUL

Nene! Scoală, că te-aşteaptă ţiganu'! Am trecut p-acolo şi e supărat rău că n-ai ajuns.

DUMITRU
(buimac)

A? Aha.

Se ridică în capul oaselor. Ochii lui albaştri au o sclipire neobişnuită. Pare să fie scânteia înţeleptului, dar poate fi şi fericirea tihnită a unui nebun. Vorbele lui sunt doar nişte mormăieli ca ale unui surdo-mut. Are cam 45 de ani. De sub căciulă îi ies câteva smocuri albe de păr. O barbă la fel de albă îi acoperă gura şi nările. Poartă o salopetă albastră, ca de şantier, slinoasă şi peticită. Lângă saltea, stau aruncate două cizme găurite de cauciuc. Dumitru întreabă, arătând cu mâna, cât e ceasul.

COPILUL

Târziu. Vreo zece şi ceva.

Bărbatul ia repede cizmele în picioare şi sare ca ars. Apoi se uită la copil şi îngână ceva cu îngrijorare, întrebând ceva, parcă.

COPILUL

Da, nene! Stă cu lăzile-n poartă şi te-aşteaptă. Era şi nea Sandu. Şi zicea că te-aşteaptă de-o oră! Era nervos rău.

Dumitru ascultă cu ochii holbaţi de spaimă. Îşi trage căciula pe ochi şi dă să coboare scările. Copilul ridică desaga.

COPILUL

Stai, nene. Nu pleca aşa, nene Dumitru. Mănâncă d-astea. Măcar un pic.

Dumitru se întoarce către el, zâmbeşte şi îl sărută pe frunte. Ia apoi desaga din mâna copilului, scoate din ea un borcan cu mâncare, două ouă şi un colţ de pâine şi le aşază sub fereastră. Îi face apoi copilului semn că o să mănânce mai târziu. Apoi îl mângâie pe creştet şi-i face semn că poate să rămână acolo. Ia blana de oaie şi i-o pune pe umeri. Apoi coboară scările. Copilul se întinde pe saltea şi rămâne zgribulit de frig cu privirea în sus, spre clopotul mare de deasupra. După puţin timp însă, se ridică brusc şi merge de-a buşilea până aproape de fereastră. Ia dintr-o ladă de lemn o carte. Apoi îşi întinde gâtul la fereastră. Dumitru tocmai iese cu bicicleta pe poartă. Plouă. Drumul e plin de băltoace şi noroi. Bicicleta înaintează greu, roţile se afundă în mocirlă. Până la urmă, Dumitru descalecă de pe şa şi o ia pe jos, împingând bicicleta de coarnele ghidonului. Copilul se întoarce la saltea, se întinde pe-o parte şi deschide cartea (Poveşti nemuritoare). Se înveleşte apoi până la gât, lăsând afară doar o mână cu care ţine cartea.

SECVENŢA 2. EXTERIOR, INTERIOR, ZI

Ud fleaşcă de ploaie, Dumitru propteşte bicicleta de poarta cârciumii. Lângă gard, stau câteva stive de lăzi cu bere. În jur, noroi cât vezi cu ochii. Casele au pereţii scorojiţi de-atâta ploaie. Dumitru ridică câte o ladă în fiecare mână şi porneşte cu ele spre cârciuma din fundul curţii.
În cârciumă, deja sunt câţiva clienţi. Vreo şase oameni stau înghesuiţi la mese. Fum mult şi rachiu. Dumitru deschide uşa şi intră spăşit, cărând în spate lăzile cu bere.

UN CLIENT
Aaaa! Ia uite, băi, Milică, cine-a venit. Să trăiţi, dom' inspector! Să trăiţi!

Se face linişte. Întorc cu toţii privirile spre uşă şi râd. Dumitru lasă privirea în pământ, târându-şi paşii încet spre fundul sălii. De-acolo, de la bar, un tânăr tuciuriu îl priveşte încruntat.

MILICĂ (ţiganul)

(îndreptându-se către Emil)

Ia vino-ncoa, futu-te-n cur de panaramă de om!

Dumitru lasă lăzile jos şi se chirceşte, pregătindu-se parcă să se apere de pumnii ţiganului. Ţiganul se apropie şi-i trage în scurt două palme peste ceafă. Dumitru geme, mai mult de spaimă.

MILICĂ

Păi ce-am vorbit noi aseară, băi, pramatie? Ai? Ia zi!

AL DOILEA CLIENT

Lasă-l, băi, Milică, o fi fost şi el azi-noapte pe la Marcela. N-a fost ieri ziua îndrăgostiţilor? Ce dracu'!

Râsete. Singurul serios rămâne Milică. Dumitru stă cu braţele încolăcite în jurul capului, gemând la fiecare lovitură primită după ceafă.

MILICĂ

Zi, băi, Umilinţă! Cum stă treaba? La cât ţi-am zis io să vii încoace? Ai? Stau ca prostu' şi descarc singur maşina, ai? Păi cin' te crezi tu, băi, hahaleră? Pune mâna imediat! Într-un sfert de oră să nu mai văd nici o ladă la poartă, ai auzit?

DUMITRU

(speriat, scoţând capul dintre braţe)

Aha!

MILICĂ

Că te ia mama dracu', acuma!

Dumitru ia lăzile şi le târăşte grăbit spre uşa din fundul sălii. Milică, ţanţoş ca un cocoş, se întoarce la bar.

PRIMUL CLIENT

Ia zi, băi, Umilinţă, ai fost la Marcela azi-noapte? Ia zi, băi, i-ai tras-o şi tu?

AL DOILEA CLIENT

Cu ce, băi? Lu' ăsta i s-a stricat demult arcu'.

Râsete. Dumitru parcă n-aude nimic. Rânjeşte puţin, mereu cu privirea în pământ. Trage de lăzi şi iese pe uşa din spate.

AL TREILEA CLIENT

(de la altă masă)

Ce-i, băi, cu treaba asta cu Marcela? E vrăjeală sau...?

PRIMUL CLIENT

Cum, băi, Chirpici, tu nu ştii că-i lasă în fiecare seară flori la poartă? Ce dracu', băi, te ştiam om informat!

CHIRPICI

Ei, pe dracu'! Şi aia ce dracu' zice?

PRIMUL CLIENT

Nu ştiu, băi, ea ce zice. I-o fi plăcând, că-i muiere. O bagă şi pe ea cineva în seamă că, vorba aia, altu' mai bun nu pupă la moaca ei. Da' ştiu că mă-sa-i pornită rău de tot.

AL DOILEA CLIENT

Cum dracu' să nu fie? Păi de când tot caută s-o mărite! Şi vine acu' mutu' ăsta s-o vrăjească aducându-i flori la poartă. Păi nu-ţi vine să-l cotonogeşti?

CHIRPICI

Hai, băi, mai dă-o-n mă-sa. Cât o fi ea de urâtă, nu văd io muiere să se uite la ăsta. Hai să fim serioşi.

(către cârciumar)

Milică, mai dă şi la mine o sută.

(din nou către ceilalţi)

Da' l-a văzut cineva că lasă flori la ea la poartă? Sau o fi altu'?

PRIMUL CLIENT

Bă, tu chiar ne crezi proşti? Ce dracu' te contrezi atâta? L-au văzut o grămadă de oameni, inclusiv mă-sa ei, de l-a luat la fugă pe stradă.

CHIRPICI

Hai, băi, mai dă-l în mă-sa! Umilinţă şi femeile!

Râsete. Pe uşa din spate apare Dumitru. Se îndreaptă spre ieşire. Merge la fel, cu privirea în pământ. Ceilalţi se întorc spre el.

PRIMUL CLIENT

Ia zi, băi, Umilinţă, care-i treaba cu Marcela? Te duci iar diseară să-i duci flori?

Dumitru zâmbeşte jenat şi îşi vede de drum.

AL DOILEA CLIENT

Ia zi, băi, ai pupat-o şi tu măcar pe buric?

Milică (cârciumarul) apare la masa celor doi, aducând paharul cu rachiu.

MILICĂ

Ei! A pupat-o pe mă-sa-n cur! Hai, băi, ce dracu' tot atâta pălăvrăgeală? Cine dracu' se uită la ăsta?

Apoi, Milică face câţiva paşi spre Dumitru, ameninţându-l din nou cu pumnul. Dumitru se ghemuieşte din nou, grăbind mersul către uşă.

MILICĂ

Mişcă, băi, mai repede, ce caşti gura! Am zis un sfert de oră şi n-ai cărat nimica. Să vezi tu ce-o iei pe cocoaşă dacă nu termini într-un sfert de oră.

Râsete. La uşă, Dumitru dă nas în nas cu un poliţist burtos. Dumitru se dă înapoi şi-l lasă să intre. Poliţistul se uită la el zeflemitor.

POLIŢISTUL

Ce faci, Umilinţă, ai venit să-ţi bei cafeluţa?

Apoi, poliţistul îi trage căciula pe ochi şi intră. Dumitru îşi aşază căciula la loc şi iese afară, cu capul între umeri. Clienţii mormăie un salut către poliţist.

MILICĂ

Să trăiţi, dom' şef!

POLIŢISTUL

Hai noroc! Ce facem, băi, cu ploaia asta, că ne ia apa pe sus?

PRIMUL CLIENT

Nu ştiu, dom'ne, că cică mai plouă şi săptămâna viitoare.

POLIŢISTUL

(aşezându-se la o masă lângă Chirpici)

Parcă văd că iar ne dau ăştia avertizare.

(către Milică)

Ia dă-mi şi mie, ţigane, o cinzacă. Pe ploaia asta, ce dracu' să faci? Să bei sau să dai din cur. Nu-i aşa, Chirpici? Ia zi, că tu tre' să ştii. Am auzit c-o arzi cu aia, cum o cheamă, de stă lângă tine, Anişoara. Ia zi, cum e? E ea cam durdulie şi cam trecută, da' merge la tăvăleală, nu-i aşa?

CHIRPICI

Nu ştiu, dom' şef, de unde-aţi auzit treaba asta.

POLIŢISTUL

Hai, lasă vrăjeala! Adică io nu ştiu ce-i în sat? Păi dacă io nu ştiu, atunci cine dracu' să ştie?

Pe uşă apare Dumitru cu două lăzi de bere în spinare. Traversează salonul şi iese pe uşa din spate fără ca nimeni să-l bage în seamă.

UN CLIENT

Ia zi, băi, Chirpici. E-adevărat ce zice dom' şef? Parcă-am auzit şi io ceva.

PRIMUL CLIENT

Hai, băi, zi, ce dracu', doar suntem între noi. Cum e fata?

CHIRPICI

Nu ştiu, băi, să mor io! De unde dracu' o fi ieşit vorba asta? Asta-mi trebuia acuma, să audă nevastă-mea aiurelile astea.

POLIŢISTUL

Adică mă faci mincinos, băi, Chirpici, fir-ai al dracu' de prefăcut!

CHIRPICI

Nu, dom' şef. Zic de ăia care v-au zis. O iotă nu-i adevărat. N-am nimic cu fata asta. Suntem vecini de-atâţia ani. Bună ziua, bună ziua! Asta-i tot. A, ba nu! I-am cerut odată coasa, ca să tai buruiana din curte. Da' asta a fost demult, până să fugă bărba-su d-acasă.

PRIMUL CLIENT

Băi, nu minţi organu', că acu te leagă pentru ultraj!

CHIRPICI

Măi oameni buni! De ce vreţi să mă supăraţi? Zău aşa. Ce v-am făcut io, ca să duceţi vorba asta aiurea? Vreţi neapărat să am scandal acasă? Măcar de-ar fi ceva adevăr în povestea asta. Iaca aşa se procopseşte omu' cu dihonia în casă! Da-ţi-o dracu' de treabă!

Chirpici dă paharul peste cap, se ridică şi dă să plece. Dumitru trece din nou pe-acolo, după alte lăzi cu bere.

POLIŢISTUL

Ia uite la el, ce s-a enervat! Bă, da' nu ţi se pare eşti cam obraznic? După ce că ai călcat pe bec, mai ai şi tupeu, ai?

CHIRPICI

Nu-i vorba de-asta, dom' şef. Da' nu-mi place să se spună despre mine lucruri d-astea, când io ştiu bine că dacă am un păcat, ăla e că mai beau un pahar, două. Da' p-astă, cu femeile, nu l-am avut niciodată. Nu vă uitaţi la mine, că mai am un pic şi albesc de tot. Ce dracu', dom' şef! Doar ştie toată lumea că sunt om serios.

Poliţistul râde. Ceilalţi râd după el. Dumitru se întoarce cu alte două lăzi.

POLIŢISTUL

Ei, uite că s-a cam stricat faima asta a ta. Şi, vorba aia, nu iese fum fără foc. Aşa că las-o baltă. Mai bine du-te acasă şi vezi că poate deja ţi-a aruncat femeia hainele-n drum. Vezi, poate te ia Umilinţă în gazdă, sub clopot. Că şi-aşa, dacă vine potopu', îţi face casa barcă.

CHIRPICI

(în faţa barului, plătindu-i cârciumarului consumaţia)

Ce să fac, dom' şef! Eu n-am posibilităţi, ca alţii, să-mi fac casă de cărămidă. Vilă sau mai ştiu io ce.

POLIŢISTUL

Adică ce apropouri tot bagi tu, băi, măgarule? Te arde cumva ciuda? Nu ţi-e un pic ruşine? Ai grijă cum vorbeşti. Ia uite la el, ce tupeu!

AL DOILEA CLIENT

Pune, băi, mâna şi munceşte şi pe urmă să vorbeşti. Fă şi tu un ban cinstit şi nu te mai uita peste gard la altu'.

CHIRPICI

(mergând spre uşă)

Ban cinstit din muncă? Hai, bre, las-o baltă, că nici mata nu crezi ce spui.

Chirpici iese. Poliţistul priveşte încruntat în urma lui.

POLIŢISTUL

Băi, de când a devenit ăsta aşa tupeist?

PRIMUL CLIENT

Ei, se dă şi el cocoş.

MILICĂ

(luând paharul gol de la masa lui CHIRPICI)

Da' cum e, dom' şef, chiar şi-o trage cu Anişoara?

POLIŢISTUL

Dracu' ştie, băi ţigane. Vorba aia, în ziua de azi e posibil orice.

MILICĂ

(întorcându-se către bar)

Da. Aşa e. Chiar că orice.

POLIŢISTUL

Era odată la ea, la poartă. Treceam p-acolo şi când m-a văzut, a zbughit-o ca iepurele. Mai suspect de-atât, ce vrei?

MILICĂ

Al dracu' Chirpici!

Dumitru trece din nou prin salon după alte lăzi.

PRIMUL CLIENT

Ce se-aude, dom' şef, cu ploile astea? Ne înghite apa sau scăpăm şi de data asta?

POLIŢISTUL

De unde dracu' să ştiu? Ce-s io, metrolog, astrolog sau ce dracu' crezi că sunt? Treaba e că deocamdată nu ne-a dat nici o avertizare de la judeţ. Aşa că stai liniştit.

PRIMUL CLIENT

Se-aude că până la urmă o să ne înghită Oltu'. Că trage la albia lui, pe unde trecea el odată. C-o să se surpe tot pământul ăsta şi-o să fie iar apă p-aici. Cică ce-a fost anu' trecut a fost doar începutul. Acu d-abia vine potopu'.

POLIŢISTUL

Du-te, bre, d-aci! Ce dracu', vorbeşti ca babele alea! „Aoleu, maică, vine potopu'!" Te pomeneşti c-oi vrea să pleci şi tu d-aci? Cea mai mare prostie! Păi cum, bre, să-ţi laşi tot ce-ai adunat o viaţă ca s-o iei de la capăt în altă parte? A, dacă ar fi în Germania, Spania, Italia, mai zic şi io. Da' când ştii că te duci aci, la o azvârlitură de băţ, tot în sărăcia asta, tre' să fii prost de-a binelea să faci mişcarea asta.

PRIMUL CLIENT

Nu, nici pomeneală. Păi, unde dracu' să plec, dom' şef? Cine îmi dă mie bani să fac altă casă, s-o iau de la capăt? Nici vorbă.

POLIŢISTUL

Băi Sandule, vrei să-ţi spun ceva? Pe mine nici Germania, nici Italia, nici măcar America nu mă încălzeşte, băi. Tot mai bine aci, în satu' meu. Păi unde mai găsesc io oameni simpatici ca voi, băi Sandule, ai?

Intră Dumitru cu alte două lăzi.

POLIŢISTUL

(arătând către Dumitru, râzând)

Ia uite! Unde mai găsesc io un om mai bun, mai deştept, mai frumos, ca Umilinţă ăsta al nostru? Zi şi tu! Chiar aşa. Băi, Umilinţă! Ia fii atent. După ce termini treaba aci, să vii la mine. Neapărat, ai auzit?

Dumitru dă din cap ca da. Milică (cârciumarul) se apropie de el.

MILICĂ

Păi nu mai are mult, dom' şef. Ia zi, Umilinţă, câte mai sunt?

Dumitru dă din cap că alea din mâna lui sunt ultimele.

MILICĂ

Ei, uite că-i gata. Să le ducă p-astea şi puteţi să-l luaţi. Vă mai aduc una mică?

Dumitru îşi continuă drumul spre uşa din dos, cu lăzile după el.

POLIŢISTUL

Da, băi ţigane, mai bagă una! Ce dracu' să faci pe ploile astea? Stai, bei şi aştepţi potopu'. Nu-i aşa, Sandule?

Sandu (primul client) râde prosteşte. Dumitru deschide uşa din dos şi iese într-o curte plină de noroi. O bucată lungă de lemn traversează curtea până la uşa beciului. Dumitru o ia încet pe bârnă, ţinând în braţe cele două lăzi. Ajunge cu greu la uşa beciului. Coboară câteva trepte şi ajunge într-o cameră întunecoasă, unde zac grămezi de sticle de tot felul, pline sau goale. Aşază lăzile pe un raft şi-apoi dă să plece. La uşă însă, dă nas în nas cu Milică.

MILICĂ

Ia să văd, băi, ce-ai făcut tu aci?

(după ce studiază locul)

Ce-i asta, băi, handicapatule? Păi aşa se pun lăzile astea? Tu nu vezi că blochezi trecerea la alea de vin? Mamă, ce te-aş pune să faci şmotru p-acia dacă n-ar fi ăsta să te-aştepte.

MILICĂ (CONT'D)

(dându-i o palmă peste ceafă)

Hai, dă-i drumu' d-aci, să nu te văd! Să vii diseară să strângi mesele, ai auzit?

Smerit ca un căţeluş, Dumitru încuviinţează dând din cap, apoi dă să iasă.

MILICĂ

La zece, ai auzit? Dacă nu eşti la zece aici, te-am nenorocit!

Dumitru iese în curte încovoiat de spate şi se duce spre uşa din dos a cârciumii. În urma lui, Milică închide beciul. În cârciumă, aceiaşi oameni, aceeaşi atmosferă.

POLIŢISTUL

Mai dă-le, băi, în mă-sa de ploi! O veni el soarele şi pe uliţa noastră.

Poliţistul dă peste cap paharul şi se ridică.

POLIŢISTUL

Hai, Umilinţă, c-avem treabă! Băi, nu fiţi trişti. Cât mai avem muieri p-aci şi cât o mai avea Milică de băut, o să ne fie bine. Poa' să plouă şi-un an! Asta e! Hai noroc!

SANDU

Sănătate!

MILICĂ

Să trăiţi, dom' şef!

Poliţistul iese urmat de Dumitru. Sandu priveşte mirat către ei.

SANDU

Băi, da' ăsta nu plăteşte?

MILICĂ

Mai dă-l, băi, în mă-sa! Crezi c-a plătit vreodată?

SANDU

Băi, a dracu' democraţie mai e şi asta! Păi cred şi io că n-ar pleca de-aci nici în America!

Afară plouă cu găleata. Din pământul mocirlos iese un abur gros de nu se vede om cu om. La poartă, poliţistul dă să urce într-o maşină Dacia 1300. Deodată însă, lângă el apare în ceaţă silueta unei bătrâne. O basma groasă şi udă fleaşcă îi acoperă aproape tot chipul. Prin aburul gros nici măcar ochii nu i se văd. Se opreşte la câţiva paşi de poliţist.

BĂTRÂNA

Vine potopu', maică! O să ne înghită apele şi pământul. Ăsta-i sfârşitul, aşa cum scrie la carte!

Poliţistul, parcă puţin speriat, deschide uşa maşinii şi urcă.

POLIŢISTUL

(aproape în şoaptă)

E pe mă-sa! Mai dă-vă-n pisici de babe idioate!

(apoi, către Dumitru)

Umilinţă, la mine acasă, ai înţeles?

Dumitru dă din cap că da. Poliţistul urcă în maşină şi porneşte. Roţile derapează, stropindu-l pe Dumitru cu bucăţi mari de noroi. Împingând de ghidonul bicicletei, porneşte şi el, înaintând cu greu prin noroi în urma maşinii.

SECVENŢA 3. INTERIOR, EXTERIOR, ZI

În clopotniţa bisericii, copilul doarme învelit cu blana de oaie. Lângă el, stă deschisă cartea cu poveşti. Prin fereastra fără geam se-aude ropotul ploii. De-afară, de departe se-aude o voce de femeie.

VOCE

Marineee! Marinică!

Copilul deschide ochii. Aude strigătul femeii şi privirea îi arată groaza. Sare ca ars şi fuge de-a buşilea până sub fereastră. Se ridică încet şi-aruncă o privire afară. Prin aburul gros al ploii vede, la poarta bisericii, silueta unei femei.

FEMEIA

Marine! Treci acasă, Marine, că nu ştiu ce-ţi fac!

Femeia intră pe poartă şi se apropie de biserică. Îngrozit, copilul fuge de la fereastră şi coboară în viteză scările. Ajuns jos, alergă spre altar şi se ascunde în spatele icoanei Maicii Domnului. În uşă apare femeia. Intră şi se îndreaptă glonţ spre scările care duc în turlă.

FEMEIA

Marine, treci acasă, Marine, că te nenorocesc!

Din spatele icoanei, copilul aproape că nu răsuflă. Stă ghemuit şi trage îngrozit cu ochiul. Femeia urcă scările.

FEMEIA

Hai, Marine, că ştiu că eşti aci! Nu mă face să te caut, că iei bătaie mai rău.

Femeia ajunge sus, în turlă. Vede cartea cu poveşti. Apoi, sub fereastră, descoperă desaga cu care a venit copilul.

FEMEIA

Fir-ai al dracu' de împieliţat! Îmi furi tu mie mâncarea din casă ca să-i aduci lu' handicapatu' asta nenorocit? Fir-ai tu să fii de copil afurisit!

Femeia ridică desaga şi se uită atentă în jur.

FEMEIA

Las' că vii tu acasă, copil nenorocit! Dacă nu te-oi lăsa io să dormi afară, în glod, să nu mai apuc io ziua de mâine! Păi d-aia mă muncesc io toată ziua, să dau de mâncare la toţi nespălaţii? Las' că-i arăt io şi lu' criminalu' ăsta nenorocit!

Cu o furie nebună, femeia ia de jos blana de oaie şi o aruncă pe fereastră. Se întoarce şi aruncă şi salteaua. Apoi deschide lada şi începe să scotocească prin ea. Scoate pe rând câteva cărţi, nişte gioarse de haine, un opaiţ ruginit, nişte tacâmuri vechi, câteva şervete murdare, un teanc de fotografii, nişte caiete rupte, un calendar din 1991şi câteva discuri de pick-up. Le aruncă pe rând pe fereastră, fără să se uite la ele.

FEMEIA

Fir-ai al dracu' de handicapat nenorocit! Uite pentru cine mă muncesc io de dimineaţă până noaptea! Să dau de mâncare la un criminal! Lasă că dau io de tine, nenorocitule! Dacă nu ţi-oi scoate io ochii din cap, să vezi tu, criminal împuţit! Fir-ai tu cu mă-ta care te-a făcut! Auzi tu, pentru cine trag io toată ziua! Pentru un neica-nimeni împuţit. Lasă că pun io mâna pe tine!

Marinică stă în continuare ascuns în spatele icoanei şi ascultă îngrozit turuiala femeii.

FEMEIA

Îmi pui tu copilu' să fure mâncarea de-acasă, băi, nemernicule? Păi dacă trăia tac-su, nu mai apucai ziua de mâine! Bucăţi te făcea, bucăţele de dat la porci, că nici porcii n-ar pune botu' să te mănânce.

Sus, după ce goleşte lada, femeia ia de sub fereastră mâncarea, o pune în desagă şi coboară scările. Jos, în biserică, se uită puţin spre altar, cercetând locul cu privirea.

FEMEIA

Marinică, dacă te-ai ascuns p-aci, treaba ta! Că n-oi sta acu' să te caut. Dar când oi veni acasă, să nu plângi că te pun să dormi afară, în coteţ cu câinele. Vezi tu pe dracu'! O să mă pomeneşti toată viaţa.

Copilul nu se clinteşte. Femeia aruncă apoi o privire încruntată spre icoana Maicii Domnului, se întoarce şi pleacă.

FEMEIA

(pe drumul spre uşă)

Fir-ar a naibii de viaţă! Uite pentru cine trag io toată ziua! Las' că vede el pe dracu'!

*Femeia iese. Marinică răsuflă uşurat. Rămâne însă în continuare acolo, aşteptând ca femeia să se îndepărteze. Apoi se ridică şi se îndreaptă spre uşă. O deschide puţin, atât cât să vadă afară. Femeia tocmai iese pe poartă. Copilul închide uşa la loc şi mai aşteaptă puţin. Afară, ploaia parcă s-a înteţit şi mai rău. Copilul deschide încet uşa, după un timp. Vede în curte, aproape de intrare, lucrurile aruncate. Mai aşteaptă puţin, se uită atent peste gard şi când e sigur că femeia a dispărut, iese afară şi începe să adune lucrurile. Strânge în braţe atât cât poate, apoi le duce în biserică. Se întoarce iar afară, să ia altele. Vede zăcând prin noroi fotografiile. Se apleacă să le adune. Plouă cu găleata. Copilul ridică fotografiile pe rând, din noroi, le şterge de haină şi le pune în buzunar. După ce le adună pe toate, intră în biserică. Aduce de sus lada, pune toate lucrurile în ea şi-apoi le cară sus, în turlă. Apoi se întoarce să ia salteaua şi blana de oaie. Le întinde pe duşumea, sub clopot. Se duce la fereastră, se uită din nou spre poartă. Nu-i nimeni. Apoi se aşază pe ladă şi scoate din buzunar fotografiile, începând să le studieze: un domn în costum, cu o floare la piept, stă lângă o mireasă. După chip, pare a fi chiar Dumitru în tinereţe. Acelaşi domn, în pijamale, cu un copil în braţe. Tot el, cu soţia şi copilul la mare. Acelaşi, cu un grup de oameni pe câmp. Apoi, la volanul unui tractor. Marinică o întoarce pe dos şi citeşte cu glas tare, silabisind: D*om-nul in-gi-ner Vasi-lescu Dumi-tru. La arat. 1975. *la altă poză. Un copil mâncând dintr-un strugure. Femeia şi bărbatul la o masă, undeva, la o nuntă. El în armată, cu trese de caporal. Copilul tresare. Din stradă se-aude o voce de bărbat.*

BĂRBATUL

Ioană! Urcă găinile-n pod, că vine prăpădu'! Ai auzit, fă?

Copilul se ridică şi vede pe drum un om cu o căruţă, care tocmai intră în curtea unei case de vizavi. Apoi se uită undeva, departe, în zare. Acolo, nori tot mai negri se văd apropiindu-se de sat, ameninţători ca nişte balauri.

SECVENŢA 4. EXTERIOR, INTERIOR, ZI

O curte mare, cât un teren de fotbal, cu alei pietruite, iarbă, felinare. La poartă, Dacia Poliţistului. Sprijinită de gard, bicicleta lui Dumitru. În fundul curţii, o vilă mare, cu etaj, proaspăt tencuită. Lângă ea, o casă veche, bătrânească, din lemn. În mijlocul curţii, un chioşc de lemn, cu masă şi scaune. Aproape de poartă, zidul neterminat al unei alte construcţii. Ploaia s-a mai domolit. În spatele curţii, lângă vilă, Dumitru sapă un şanţ. E ud fleaşcă şi ostenit. La poartă, se-aude oprind o maşină. Apoi, un tânăr mai tuciuriu intră în curte.

TÂNĂRUL

Dom' şef!

Vine pe aleea de piatră, spre intrarea în vilă. În uşă, apare în scurt timp Poliţistul, îmbrăcat într-un trening. Dumitru se opreşte din lucru, ca să-şi tragă un pic sufletul.

POLIŢISTUL

Ce-i, Pardaliane?

PARDALIAN

(apropiindu-se de poliţist)

Şefu'! Am venit să v-aduc ce v-am zis. 18 karate, e d-ăla adevărat, şefu'. Nu d-ăla de la turci. 75 de grame. În cap.

Pardalian scoate din buzunar un săculeţ de catifea şi se pregăteşte să-l desfacă.

POLIŢISTUL

(puţin îngrijorat)

Ai înnebunit, ţigane? Lasă-l dracu' în buzunar, ce dracu' eşti prost aşa!

Pardalian roteşte puţin privirea în jur, apoi pune obiectul la loc, în buzunar. Îl vede pe Dumitru holbându-se la ei.

PARDALIAN

Hai, şefu', că nu-i nimeni! Ce dracu'! D-ăsta vă feriţi?

POLIŢISTUL

Gura! Vino-n casă şi taci dracu' din gură.

Cei doi intră în casă. Dumitru lasă privirea în pământ, oftează adânc şi începe din nou să sape. De pe stradă se-aude vocea unui bărbat. Cântă şi chiuie în gura mare. Dumitru ridică privirea şi vede prin gard un bărbat clătinându-se. Un tunet puternic zgâlţâie văzduhul.

OMUL BEAT DIN STRADĂ

Băăăi! Păzea! Trage Dumnezeu cu tunul! Fugiţi! Huuuooo! Fir-aţi ai dracu' de popândăi!

Beţivul începe apoi din nou să cânte. În vilă, la bucătărie, Poliţistul şi Pardalian stau la masă. Poliţistul are în mână un lanţ mare de aur.

PARDALIAN

Şefu'! Vă spun io că-i marfă. Nu v-aduceam io făcături, ce dracu'. L-a adus Mirunda, nevasta-mea, din Spania.

POLIŢISTUL

Bă! Tu mă minţi. Ăsta-i şparlit de p-aci.

PARDALIAN

Cum să fie d-aci, dom' şef? Chiar aşa mă credeţi, să vă bag io la belea? Săptămâna trecută l-a adus. A venit cu George, ăla de la Scorbura. Au adus mai multe d-astea, da' ăsta-i cel mai mişto.

POLIŢISTUL

Băi ţigane, fii atent aci. Treaba nu-i aşa uşoară. Io pot să rup hârtia asta şi s-o arunc la gunoi. Da' trebuie să aflăm dacă n-a făcut nenorocitu' plângere şi la judeţ. Că dacă a făcut, atunci n-am ce să mai fac. Dacă îmi vine vreun control şi n-am reclamaţia, e rău de tot. Mă-nţelegi? Asta-i tentativă de omor, nu-i o găinărie. Dacă s-a aflat la judeţ, aleluia. Chiar dacă îşi retrage plângerea, văr-tu tot nu scapă fără pârnaie. Aşa că tre' să aflu mai întâi dacă Pandele n-a întins rahatu' ăsta şi la judeţ. Dacă toată treaba s-a oprit aci, atunci e de bine. Înseamnă că nu rămâne decât să se împace văr-tu cu el. Sau, mă rog, să-l convingă în vreun fel să nu mai facă tămbălău.

PARDALIAN

Las' că-l convingem noi, futu-l în cur de papagal.

POLIŢISTUL

Aşa că lasă-mă o zi, două, să aflu io ce şi cum.

PARDALIAN

Da, şefu'. Cum ziceţi.

Se ridică amândoi. Poliţistul lasă lanţul pe masă şi iese să-l conducă pe musafir. Afară, plouă în continuare. Dumitru sapă fără oprire. Pardalian o ia pe alee. Poliţistul rămâne în uşă.

PARDALIAN

Bine, şefu'. Atunci aştept să-mi ziceţi ce-aţi aflat.

POLIŢISTUL

Da, da. Mâine, poimâine ai răspunsul.

Pardalian se îndepărtează, mergând spre poartă.

POLIŢISTUL

Auzi, ţigane? Dacă te duci acasă, opreşte şi la Mitică Vornicu, îl ştii, electricianu' ăla, şi zi-i că-l aştept să-mi facă împământarea. Că uite, Umilinţă mai are un pic şi termină şanţu'.

PARDALIAN

Da, şefu'.

Poliţistul intră în casă. Ajunge la bucătărie, ia lanţul de pe masă, îl pune în săculeţ şi urcă scările. Intră în dormitor, deschide un sertar şi pune săculeţul într-o cutie unde sunt mai multe bijuterii. Apoi coboară din nou în bucătărie. Deschide frigiderul, ia o sticlă cu vin şi îşi toarnă într-un pahar. Apoi se duce la fereastra şi priveşte spre poartă.

POLIŢISTUL

Ţi-ai dracu' de bandiţi!

SECVENŢA 5. EXTERIOR, ZI

Oltul învolburat. Plouă vârtos şi vântul bate în rafale puternice. Copacii de pe mal se scutură de zici că stau să se frângă. Undeva, pe malul opus, printre copaci, aproape de apă, se vede un cal. Din când în când nechează şi se ridică în două picioare. Are picioarele din faţă legate de un copac, cu o funie groasă. Apa aduce cu ea bucăţi mari de copaci, resturi de acareturi, coteţe de păsări. Îngrozit, calul se chinuieşte în zadar să fugă.

SECVENŢA 6. EXTERIOR, INTERIOR, ZI

Dumitru (Umilinţă) pe drum, cu bicicleta pe lângă el. Plouă. De undeva, dintr-o curte, se aude muzică. Gabi Luncă, „Am crescut băieţi şi fete". Umilinţă trece pe drum, apropiindu-se de curtea cu pricina.

MUZICĂ

Foaie verde solzi de peşte/Un părinte poate creşte/Şapte, opt copii sau zece/Dar de ce-un copil cuminte/Nu poate ţine-un părinte/Nu poate ţine-un părinte/Unul pe altul se lasă/Şi de părinţi nu le pasă/Şi de părinţi nu le pasă.

Umilinţă trece chiar prin dreptul curţii de unde se aude muzica. De-acolo, din curtea cu pricina, se aude vocea unui bărbat.

BĂRBATUL

Umilinţă! Băi, Umilinţă! Ia vino, băi încoa'!

În pragul uşii stă un bărbat cu un pahar în mână. Umilinţă se opreşte nedumerit.

BĂRBATUL

Vino, băi, încoace când îţi zic. Hai, că e de bine!

Umilinţă deschide poarta, parcă temător, şi intră. Bărbatul îl cheamă la el. Pare cam cherchelit. Se clatină uşor şi vorbeşte cam împiedicat. Umilinţă îşi lasă bicicleta rezemată de gard şi se îndreaptă tot mai temător spre intrare.

BĂRBATUL

Hai, băi, Umilinţă, hai mai repede, ce dracu' te mişti aşa încet. Hai, că nu te bate nimeni. I-auzi, tată, ce bine le zice Găbiţă! „Şi de părinţi nu le pasă/Aaaa..." Băi, Umilinţă, vreau să beau şi io cu tine un pahar, băi, ce dracu', băi! Păi cu cine să beau şi io pe vremea asta? Nu vezi că numai tu eşti pe stradă?

Umilinţă ajunge la uşă. Bărbatul îl trage în casă, până în bucătărie. Îi pune un pahar în faţă şi îi toarnă dintr-o sticlă de vodcă. Speriat, Umilinţă refuză să bea.

BĂRBATUL

Bea, băi fraiere, că şi-aşa n-ai nici un rost pe lumea asta. Măcar aşa să te mai bucuri de viaţa asta pe care-o duci. Hai, ia de-aci.

Bărbatul îi toarnă cu sila pe gât tot paharul. Umilinţă înghite şi faţa i se schimonoseşte. Apoi, bărbatul îi toarnă din nou.

BĂRBATUL

Aşa, băi, fraiere. Bea şi tu cu mine, că mi-a născut nevasta un băiat şi sunt fericit, băi. Înţelegi?

Umilinţă se chinuieşte să zâmbească, să pară că se bucură de vestea pe care-o află. Apoi, bărbatul îl sileşte să bea şi-al doilea pahar.

BĂRBATUL

Bă, tu-ţi mama ta de prost! Bea bă, că viaţa ta e un căcat! Io, în locul tău, m-aş arunca în Olt! Ha, ha, ha! Da, bă, în Olt! Să mă ducă Oltu' pân' la Dunăre, pe urmă la mare şi pe urmă la ocean, bă, să mă mănânce rechinii! La ce dracu' te mai chinui cu viaţa asta de căcat? Tu nu vezi că toţi îşi bat joc de tine?

Îi mai toarnă un pahar. Apoi toarnă şi pentru el şi-l goleşte dintr-o înghiţitură.

BĂRBATUL

Hai noroc, băi, Umilinţă! Zi şi tu, să-mi trăiască băiatul! Zici pă dracu'! Ia zi, băi, tu chiar eşti mut sau faci pe mutu'? Ă? Ia zi, că-i unii care cică te-au auzit vorbind. Băi! Io unu nu cred. Hai, bă, bea! Ce dracu' te uiţi la mine ca bou'? N-ai mai văzut tătic? Parcă şi tu ai un băiat, nu?

Total răvăşit de ceea ce i se întâmplă, dar şi de vodca pe care a băut-o, Umilinţă dă aprobator din cap.

BĂRBATUL

Şi unde dracu' e? Mai ştii ceva de el, de nevastă-ta? Au fugit, s-au dus pe coclauri de ruşinea ta. Băi, Umilinţă, cum dracu' ai făcut tu chestia asta? Ţi-ai pus tot satu-n cap, uită-te la tine, nu mai eşti om. Mai bine te duceai la pârnaie, îţi zic io, era mai bine de tine acolo. Hai, bă, bea odată! Bucură-te şi tu cu mine că mi-a născut femeia un băiat, ce dracu'! Te-am luat de pe stradă să te uiţi la mine? Bea, băi, n-auzi?

Bărbatul îl sileşte din nou să dea peste cap şi al treilea pahar. Umilinţă îşi strânge buzele, dar e inutil. Bărbatul îl apucă de fălci şi îi toarnă pe gât. Apoi umple din nou paharele cu ce a mai rămas în sticlă.

BĂRBATUL

Fir-ai al dracu'! Păi crezi că te-am chemat să te uiţi la mine cum beau? După ce că te-am luat din stradă, în loc să te bucuri ca te-am invitat la un pahar, tu te strâmbi la mine? Nu vezi în ce hal te-a plouat? Că nu mai trece odată ploaia asta, fir-ar a dracului de ploaie. Nici nu mai ştiu cum arată soarele, soarele mă-sii de viaţă! Ce zic ăştia prin sat, vine iar apa peste noi?

Umilinţă dă din umeri că nu ştie.

BĂRBATUL

Oricum, mai rău ca anul trecut n-are cum să fie. Şi, care-i treaba? Mă urc iar cu orătăniile-n pod şi poa' să vie şi apocalipsa! Asta-i casă, nu glumă. Are pereţi de-un metru, n-o dă jos nici valurile Dunării. Mare tâmpenie-au făcut ăia de s-au mutat din sat! Nu-i nimic. A rămas satu' cu mai puţini proşti. Ha, ha, ha! Şi printre proştii ăştia e şi popa! Că de-aia-i zice popa-prostu'! Ha, ha, ha! Îţi dai seama, au rămas babele fără popă! Vai, maică, ce ne facem! Ha, ha, ha! Da, da' şi-a făcut Umilinţă hotel în biserică? Şi ce hotel! Cinci stele, bă, nu glumă! Ha, ha, ha!

Bărbatul râde cu lacrimi. Umilinţă se forţează şi el măcar să zâmbească. Faţa lui însă trădează ceva care-l chinuieşte. E palid şi are privirea tulbure.

BĂRBATUL

Bă, da' tu chiar nu zici nimic? Ce mă-ta-n cur te holbezi aşa? Hai, bea-l şi p-ăsta, c-altu' nu-ţi mai dau.

Umilinţă dă din cap, gemând că nu mai poate. Bărbatul îi duce paharul la gură, încercând să-i toarne vodca pe gât. Deodată însă, faţa lui Umilinţă se albeşte, ochii i se măresc şi mai mult şi buzele încep să-i tremure. Bărbatul de lângă el nu se opreşte, îi îndeasă paharul între buze, silindu-l să bea. Umilinţă scoate însă un icnet, parcă a agonie, şi vomită pe mâna bărbatului.

BĂRBATUL

Băăă! Futu-ţi soarele mă-tii de handicapat nenorocit! Ce faci, băăă? Te borăşti la mine în casă, băi, nenorocitule!

Bărbatul îl apucă de braţe şi-l trage afară mai mult târâş. Umilinţă îşi lasă capul pe spate. Picioarele i s-au înmuiat de tot. Bărbatul îl duce la uşă şi-acolo îi dă brânci pe scări. Umilinţă se împiedică şi cade lângă uşă. Vomită din nou. Bărbatul se repede la el şi-l ia la şuturi. Umilinţă se fereşte atât cât mai poate şi încearcă să se ridice. Picioarele parcă nu-l ajută şi cade iar. Bărbatul îl loveşte fără oprire.

BĂRBATUL

Ieşi, futu-ţi gura mă-tii de mut jegos! Îmi spurci tu mie casa, băi, spurcăciune? Tocmai acu, când aştept să vină femeia cu copilul acasă? Ieşi, băi, animalule, din curtea mea! Ieşi, nenorocitule!

Ca prin minune, Umilinţă reuşeşte să se ridice. Picături mari de sânge îi ţâşnesc din nas. Bărbatul continuă să-l lovească cu pumnii în cap. Umilinţă se fereşte cât poate. Clătinându-se, încearcă să ajungă la poartă. Bărbatul îl loveşte încontinuu.

BĂRBATUL

Cine crezi că stă să-ţi spele ţie borâtura, băi nenorocitule, ai? Să fac io hepatită la ficat din cauza ta, băi vierme spurcat? Cine vine, mă, să spele? Ai? Ia zi! Mă-ta, tac-tu? Tu-ţi crucea mă-tii de jegos! Te omor, băi! Te omor în bătaie! Să borăşti tu în casă la mine? Aaaoleu, păi îţi rup oasele, băi nenorocitule!

Bărbatul nu-l lasă o clipă. Dă în el ca într-un sac de box. Umilinţă are faţa plină de noroi şi sânge. Geme la fiecare lovitură primită. Ajunşi aproape de poartă, bărbatul vede bicicleta rezemată de gard şi se repede s-o smulgă de-acolo. Umilinţă, cu ultimele puteri, sare urlând în spatele lui, încercând să-l oprească. Bărbatul îl împinge şi apucă bicicleta. Umilinţă cade cu spatele într-o băltoacă. Bărbatul ia bicicleta şi o trânteşte de pământ. Apoi se duce în fundul curţii şi ia de-acolo un târnăcop.

BĂRBATUL

Mama mă-tii de spurcăciune! Las' că-ţi arăt io ţie, băi, jegosule.

Umilinţă se ridică şi ia bicicleta de jos, încercând să meargă spre poartă. Bărbatul îl prinde din urmă şi-l aruncă din nou la pământ. Apoi ridică târnăcopul. Umilinţă se ghemuieşte şi închide resemnat ochii.

BĂRBATUL

Bă! Te omor, bă! Futu-ţi gura mă-tii de împuţit!

Dincolo de gard, la poartă, se opreşte un om cu glugă pe cap şi o geantă în mână.

OMUL DE LA POARTĂ

Lasă-l, băi Petre, că poate-l omori dracu' şi nu se merită să faci pârnaie pentru ăsta!

BĂRBATUL

(lăsând târnăcopul deoparte)

Tu ce te bagi, băi, Mitică? N-ai altă treabă? Păi să vină la tine în casă să-ţi borască în bucătărie, să vedem, îţi place?

Bărbatul (Petre) îl mai loveşte o dată cu piciorul pe Umilinţă şi-apoi se repede la bicicletă, lovind-o fără oprire cu târnăcopul.

PETRE

(lovind bicicleta)

Soarele mă-tii de handicapat! Io stau şi-aştept să-mi vină copilu' din maternitate şi animalu' ăsta vine şi borăşte la mine-n casă! Păi cum aştept io acuma copilu' în scârboşenia aia? Să stau io să spăl după un nenorocit ca ăsta?

MITICĂ

Păi ce dracu' făcea, băi, la tine în bucătărie? Că mie mi-a zis Pardalian, ţiganu', că era la şefu' de post acasă, că-i săpa şanţ să-i pun io împământare. Cum dracu' a ajuns la tine în casă?

PETRE

(lăsând jos târnăcopul)

Cum a ajuns? Îţi zic io cum a ajuns. L-am prins la furat, Mitică.

Petre se îndreaptă spre Umilinţă şi-l ridică de jos. Apoi îl scoate în şuturi din curte.

PETRE

Uite, îl vezi? Aşa, mut şi tălâmb cum îl vezi, era la mine-n casă, să fure din munca mea. Ieşi, nenorocitule, din curtea mea, că te omor!

Petre îi dă brânci pe stradă. Umilinţă încearcă să se îndepărteze târându-se de gard. După câţiva paşi, în dreptul curţii vecine, cade. Petre aduce din curte resturile de la bicicletă şi le aruncă în şanţ.

PETRE

Dacă n-ajungeam acasă, nu mă lăsa nenorocitu' fără bani? Nu c-aş avea io vreo avere, da' orişicât. Nenorocitu'! Dacă zici că te duci la dom' Marcel, poate-i zici şi lui, să-l aresteze dracu', să scăpăm de el!

Un tunet sinistru zguduie satul. Cei doi tresar. Umilinţă zace gemând pe marginea drumului.

MITICĂ

Ce facem, băi, cu vremea asta? Dacă ne-nghite iar apa? Cică s-au dus dracu' digurile alea!

PETRE

(arătând spre casă)

Băi Mitică, o vezi? Ăsta-i tanc, bă, nu casă. Mă mut cu ai mei sus, în pod, şi poa' să vie şi sunami ăla, sau cum dracu' îi zice.

MITICĂ

(plecând)

Bravo, băi, Petrică. Hai să trăieşti!

PETRE

(intrând în curte şi mergând spre casă)

Noroc! Acu, du-te tu Petrică şi spală după viermele ăsta! Futu-ţi soarele mă-tii de nenorocit!

Umilinţă zace lângă şanţ. Are faţa plină de sânge şi noroi. Geme şi încearcă să se ridice. Ochii îi sunt tulburi şi ameţeala îl răpune din nou la pământ. Plouă mărunt. Din curte, se-aude muzica şi înjurăturile lui Petre. Pe drum trece o căruţă trasă

de un cal. Omul din ea trage de hamuri şi opreşte. În spatele lui, în căruţă, mai e un tânăr. Se uită amândoi miraţi la cel căzut.

OMUL DIN CĂRUŢĂ

Băi, ăsta nu-i Umilinţă?

CELĂLALT

Ba da, bă, el e. Ce dracu' o avea?

PRIMUL

O fi dat dracu' vreo maşină peste el.

CELĂLALT

Sau vreun tractor! L-o fi ajuns şi pe el blestemu'!

PRIMUL

Hai, băi, mai dă-l în mă-sa!

Omul plesneşte calul cu biciul şi căruţa porneşte mai departe. Umilinţă ridică privirea îngrozită în sus, spre căruţă. Scoate un icnet scurt, apoi gâfâie prelung, ascunzându-şi capul între braţe, ca şi cum căruţa ar fi venit spre el.

SECVENŢA 7. EXTERIOR, ZI (FLASH-BACK)

Printre spicele aurii de grâu, legănându-se la orice adiere, se vede cerul perfect senin. Un zgomot surd se-aude de undeva, de departe. Se-aude însă tot mai tare. E ceva care se-apropie. Huruie, huruie îngrozitor. O umbră uriaşă acoperă

cerul, ca un balaur nimicitor. Zgomotul e infernal, te sufocă. Un tăvălug uriaş de metal, se rostogoleşte strivind totul în cale. Un urlet sinistru de copil îţi taie răsuflarea. Apoi, totul e numai întuneric. Iar ţipătul, doar un ecou prelung.

SECVENŢA 8. EXTERIOR, ZI

VOCEA UNUI COPIL

Nene! Nene Dumitru! Nene! Ce-ai păţit?

Umilinţă deschide ochii şi-l vede în faţa lui pe Marinică, prietenul lui din clopotniţă. Îi ţine capul între palme şi aproape că plânge. Ploaia s-a înteţit iar. Pe drum nu mai e nimeni.

MARINICĂ

Nene! Ce-ai păţit, nene?

Umilinţă se ridică, sprijinindu-se în coate. Pare încă ameţit şi geme mocnit. Pe faţă, sub nas, sângele s-a încrustat. Marinică încearcă să-l ridice. Umilinţă se sprijină cu o mână de gard şi reuşeşte să se scoale. Vede ce-a mai rămas din bicicletă şi închide din nou ochii. Oftează adânc. Îl mângâie apoi pe Marinică pe creştet, îi pune o mână pe umăr şi pornesc amândoi, încet, pe marginea drumului.

MARINICĂ

Nene, ce-i? Ce-ai păţit? Te-au bătut?

Umilinţă îl bate resemnat pe umăr fără să-i dea un răspuns.

MARINICĂ

Ţi-au fărâmat şi bicicleta, cu ce-o să mai umbli acu'? Ce-au, nene, cu tine? Cu ce i-ai supărat de te-au bătut aşa rău?

Umilinţă ridică din umeri.

MARINICĂ

Într-o zi, când o să fiu mare, io o să mă răzbun pe tot satu' ăsta, nene. O să-i bat pe toţi. Să-i gonesc de-aici, să trăiască în pădure, să-i mănânce lupii şi balaurii.

Umilinţă se uită la el şi zâmbeşte.

MARINICĂ

Dacă trăia tăticu', nu mai avea nimeni curaj să se ia de tine. Pfaoleu! Dacă-i dădea un pumn lui Milică ţiganu', visa stele verzi. Nu se mai ridica de jos o lună. Că lui tăticu' îi era milă de tine, mereu zicea că eşti un om bun. Şi mereu îi zicea lui mămica să-ţi facă un pachet cu mâncare. Acu', mămica nu mă lasă niciodată să vin la tine, mă bate dacă ştie c-am fost. Mai acu' vreo două ore a venit sus, în biserică, şi-a văzut traista în care-am adus mâncarea.

Umilinţă coboară privirea încruntată spre copil.

MARINICĂ

Nu m-a văzut, m-am ascuns în spate la icoană. Da' a luat toată mâncarea şi-a aruncat afară toate alea din ladă. Le-am adunat io şi le-am dus la loc. Zicea să nu mă mai prindă p-acasă, că mă lasă să dorm afară, în coteţ cu câinele.

Umilinţă se opreşte şi-l împinge pe copil cu mâna, făcându-i semn să plece, pesemne acasă.

MARINICĂ

Lasă, nene, că mă duc mai târziu. Şi-aşa mă bate. Mai bine mai stau, poate uită. Te duc pe tine şi p-ormă văd io.

Din urma lor, din stradă, se-aud nişte voci de femei. Copilul tresare speriat. Câţiva paşi mai încolo se vede o fântână. Marinică îl trage pe Umilinţă după el.

MARINICĂ

Nene, vino-ncoa. Să nu fie mămica.

Se ghemuiesc amândoi după gardul ce împrejmuieşte fântâna. Pe drum, se-apropie două fete tinere, fiecare cu câte o umbrelă. Poartă blugi cu paiete, vipuşcă albă şi pantofi cu toc, eleganţi, dar murdari de noroi.

O FATĂ

Hai, făi, fată, unde dracu' mergem, că nu circulă autobuzu'!

CEALALTĂ

Om găsi noi o maşină să ne ia.

PRIMA

Cine dracu' iese cu maşina pe vremea asta?

A DOUA

Nu ştiu, fată, vedem noi.

PRIMA

Hai, făi, Mădălino, mergem mai bine la mine. Îl chemăm pe Nelu şi Paul şi ne uităm dracu' la un film. Mai am şi nişte Garone d-ăla... Îţi zic io că-i mai bine.

A DOUA

Taci, fă! Ce dracu' să fac cu Nelu?

PRIMA

Şi cu ce ne întoarcem?

A DOUA

Nu-nţelegi, fă, că ne-aduce Florică cu Loganu?

PRIMA

Ne-aduce pă dracu'! Să vezi tu dacă n-om rămâne pă străzi.

A DOUA

Auzi, fă! Dacă nu-ţi convine, de ce dracu' n-ai stat acasă? Vii să mă... aia pe mine la cap!

Fetele se îndepărtează. Cei doi ies din nou în stradă şi pornesc mai departe.

MARINICĂ

Unde se duc fetele alea, nene? La oraş? Şi io o să mă duc la oraş când mă fac mare. O să stau într-un bloc d-ăla înalt, am văzut io, era în America. La ultimu' etaj, să văd d-acolo tot globu' pământesc. O să mă mai uit şi p-aici, prin sat, să văd ce mai faci.

Umilinţă râde şi-l mângâie pe creştet. Dintr-o curte se-aud voci. Cei doi se feresc din nou, se ghemuiesc lângă gard şi înaintează aşa, ghemuiţi, de-a lungul curţilor spre biserică. Picioarele lor lipăie prin băltoacele de pe marginea drumului. Dintr-o curte, un câine îi latră cu disperare. Un bărbat iese în pragul casei.

OMUL DIN CURTE

Cine-i, bă, acolo?

Cei doi se opresc. Se ghemuiesc şi mai mult. Câinele latră cu o furie nebună. Omul din curte face câţiva paşi prin curte, se uită peste gard. Cei doi nu respiră. Stau aproape culcaţi la pământ. Omul din curte se întoarce în casă.

OMUL DIN CURTE

Fir-ai a dracu' de potaie! Te-a tâmpit şi pe tine ploaia asta!

Cei doi se ridică şi pornesc din nou grăbiţi. Câinele latră în continuare, stârnindu-i şi pe cei din curţile vecine. Uşor-uşor, liniştea satului se transformă într-un adevărat vacarm. Umilinţă şi copilul deja nu se mai văd.

SECVENŢA 9. INTERIOR, ZI

Umilinţă şi Marinică ajung în biserică. Se apropie amândoi de icoana Maicii Domnului, se închină, şi-apoi urcă în turlă. Umilinţă se aşază pe salteaua încă umedă. Marinică ia un şervet, toarnă pe el nişte apă dintr-o găleată şi i-l întinde lui Umilinţă.

MARINICĂ

Ce-au, nene, cu tine? De ce nu te lasă în pace?

Umilinţă se şterge cu şervetul pe faţă. Zâmbeşte şi ridică din umeri.

MARINICĂ

Mama zice mereu că din cauza ta satul ăsta e blestemat. Zice că eşti un criminal. Da' io te cunosc şi ştiu că n-ai făcut rău la nimeni, că n-ai vrut să-l omori pe copilu' ăla. Şi tăticu', săracu', zicea la fel, că n-ai avut nici o vină, c-a fost cu tine atunci şi a văzut cum a fost. De ce nu te lasă în pace dacă nici poliţia nu ţi-a făcut nimica?

Umilinţă ridică privirea spre Marinică. Ochii lui parcă cer îndurare. Copilul îşi pleacă capul în jos.

MARINICĂ

Of, nene! De ce nu poţi să vorbeşti, măcar un pic, să-mi povesteşti şi mie cum a fost. Şi p-ormă gata, să nu vorbeşti la loc. Ba nu! Să vorbeşti şi p-ormă. Să vorbeşti tot timpul. Măcar cu mine, să-mi povesteşti şi mie de băiatu' tău. Dacă era aici cred că era cel mai bun prieten al meu. Că şi-aşa n-am nici un prieten. La şcoală

toţi sânt răi. Bătăuşi, le înjură pe fete, fură. Chiar săptămâna trecută l-a prins pe Preda Nicolae furând din cancelarie. I-a luat lui doamna cinci sute de mii din geantă. Nu i-a făcut nimic, că-i nepotul lu' primaru' din Scorbura. Când mi-a cerut într-o zi stiloul, nu i l-am dat, că i-am zis că-i hoţ şi-n recreaţie mi-a dat un pumn peste ceafă. Am zis să mă duc la doamna să-i zic, da' dacă nu i-a făcut nimic c-a furat, ce să-i facă dacă mi-a dat mie un pumn…

Umilinţă îl ascultă ochi şi urechi. Îl mângâie pe creştet şi-apoi îi face un semn cu mâna, ca şi cum i-ar zice să nu pună la suflet. Afară se-aud ropote de ploaie.

MARINICĂ

Aşa că n-am nici un prieten la şcoală. Toţi îmi zic Tocilău, că ştiu să răspund mereu la tablă. Şi mămica îmi mai zice aşa. Zice că să nu mă mai omor cu învăţatu', că-n ziua de azi nu faci nimic dacă ai carte. Îmi tot zice de unu' de la televizor. Că el a fost oier şi-acum e cel mai bogat om din ţară. Doar lui tăticu' îi plăcea că învăţ. Îmi cumpăra mereu cărţi de la oraş. Nene, io vreau să învăţ ca să plec din satu' ăsta când oi fi mare. Ţi-am zis, vreau să trăiesc în cel mai înalt bloc din America. Să stai aci, la fereastră, şi să-mi faci cu mâna. Şi io să-ţi trimit d-acolo numai bunătăţi. Da' să nu dai la nimenea, că nu merită.

Umilinţă râde şi se întinde pe saltea. Copilul ia blana şi îl înveleşte.

MARINICĂ

Nene, ai mâncat ceva? Iar nu ţi-a dat ţiganu' să mănânci? Cel mai rău om din sat e ţiganu' ăsta! Lasă, că-ţi aduc io ceva!

Copilul dă să se ridice. Umilinţă însă îl prinde de braţ cerându-i să nu facă asta.

UMILINŢĂ

Nă! Nă! Nă!

MARINICĂ

Lasă, nene, că nu mă vede nimeni. Ştiu io cum să fac. Azi e sâmbătă şi mămica tre' să fie în dormitor, la televizor.

Marinică se smuceşte, pune pe cap gluga de fâş şi pleacă. Umilinţă rămâne singur şi se întinde iar pe saltea. Ridică privirea spre fereastră. Ploaia s-a mai domolit. Stropi mărunţi plescăie pe tabla de pe turlă. Umilinţă închide ochii.

SECVENŢA 10. EXTERIOR, INTERIOR, ZI (FLASH-BACK)

Zi senină de vară. Nici fir de vânt nu adie. Spicele aurii de grâu stau încremenite ca într-o fotografie. Deodată, dintre spice iese chipul unui băieţel blond şi bucălat. Vocea lui se-aude parcă de departe, ca un ecou dogit.

COPILUL

Tata! Aşa mi-ai promis. Că azi mă duci cu tractoru' pe câmp. Hai, tată, că uite ce frumos e-afară! Hai, tată!

Apoi, chipul copilului dispare. La marginea câmpului sunt garate trei combine agricole. Copilul apare din nou, parcă de nicăieri. În urma lui se vede venind Dumitru. Tânăr, chipeş, frumos îmbrăcat. Copilul se urcă pe scara combinei şi vrea să intre înăuntru. Acolo, sus, în cabină, e şoferul.

DUMITRU

Iulică, lasă-ne şi pe noi să facem o tură, că de când i-am promis.

ŞOFERUL

(dându-se jos din cabină)

Da, dom' inginer. Cum să nu.

Cei doi se urcă şi combina porneşte prin lanul de grâu. În urma ei, prin gura căscată precum gura unui balaur, se înalţă un nor mare de paie şi praf. După ce norul dispare, pe locul călcat de tăvălug rămâne o fâşie jupuită, ca un drumeag proaspăt între alte două lanuri de grâu. Praful învăluie ca o ceaţă deasă tot lanul. Copilul priveşte încântat pe fereastră. Capul i se clatină la orice zgâlţâială a combinei. Dumitru îşi vede copilul fericit şi nu-i mai trebuie nimic. Deodată însă, sub roţi, simte o smucitură puternică. Apasă mai tare pedala, dar maşinăria înaintează cu greu. Se ridică puţin să vadă ce e. Pare că pe tăvălugul de fier s-au agăţat nişte zdrenţe. Apasă pedala până la fund, motorul huruie îngrozitor, dar combina abia se urneşte. Se uită înapoi şi vede cum balaurul ăla mare de fier scuipă sânge pe gură. Ceva mai în spate, pe fâşia de câmp jupuită, zace un cocoloş de zdrenţe şi ceva, ca o bucată de carne strivită. Dumitru opreşte combina, sare ca ars afară şi aleargă înapoi.

O VOCE

Ce-aţi făcut, dom' inginer? L-aţi omorât.

Dumitru rămâne ca paralizat, privind cu ochii bulbucaţi de groază spre ghemotocul de jos.

ŞOFERUL
(venind lângă el)

Doamne, Dumnezeule mare! Ce-aţi făcut, dom' inginer?

O VOCE

Cred că-i Mihăiţă, băiatul lui nea Horaţiu, fierarul. Şi-o fi găsit aici un culcuş şi-a adormit.

ALTĂ VOCE

Dumnezeule!

VOCEA COPILULUI
(din spate)

Ce-i tată?

Dumitru parcă şi-a pierdut răsuflarea. Cu privirea împietrită, cade gemând în genunchi. Se-apucă cu mâinile de păr şi începe să urle. De departe, lanul se vede acum mai limpede, norul de paie şi praf s-a aşezat. Dumitru zace mai departe în genunchi, fără grai. Apoi deschide ochii şi se trezeşte dintr-odată în turla bisericii lui, la fereastră. Afară, pe drum, se văd venind zeci de oameni. Au chipuri ciudate, ca nişte măşti hidoase. Intră pe poartă şi vin spre biserică. Strigătele lor sacadate se-aud ca sfârâiala unor săgeţi otrăvite.

VOCI

Criminalule! Nenorocitule! Ucigaşule de copii! Vei fi umilit pe viaţă! Ca un gunoi! Servitorul nostru! Nebunul satului! „Umilinţă" va fi numele tău!

Oamenii se-apropie tot mai ameninţători de biserică. Deodată, Dumitru ridică privirea. Vede de-acolo, de la fereastra lui, undeva, departe, dincolo de sat, agăţat parcă de cer, un palat uriaş şi strălucitor care-i orbeşte privirea. Acolo, sus, sus de tot, la o fereastră, stă Marinică şi îi face cu mâna. Râde şi parcă spune ceva.

SECVENŢA 11. INTERIOR, ZI

VOCEA LUI MARINICĂ

Nene, nene! Scoală că ţi-am adus să mănânci!

Umilinţă se trezeşte buimac. Marinică îi pune în faţă un castron cu mâncare. Apoi, îi scoate dintr-o sacoşă o bucată de pâine.

MARINICĂ

Mămica era la bucătărie. Am stat mult să iasă. M-am pitit în magazie. Se vede tot d-acolo. Noroc c-a venit tanti Margareta, mătuşa mea, că altfel stăteam mult şi bine până ieşea ea de-acolo.

Umilinţă înghite cu patos. Copilul se-aşază pe ladă, lângă fereastră.

MARINICĂ

Îi zicea lui tanti că nu mai ştie ce să facă cu mine. Că nu fac deloc treabă şi umblu toată ziua cu tine. Dacă trăia, tăticu' mă lăsa să vin la tine. Nici mămica nu-i rea, da' are prea multă treabă. Vorbeşte mult, da' nu-i

rea deloc. Mă mai bate ea câteodată, da' am văzut că pe toţi copiii îi bat părinţii. Doar tăticu' nu mă bătea deloc.

Se ridică şi se apleacă pe fereastră. Ploaia parcă s-a mai oprit.

MARINICĂ

Nene, o să vină iar inundaţiile?

Umilinţă, mâncând, dă din cap că nu ştie.

MARINICĂ

Aşa îi zicea tanti lui mămica. C-o să fie prăpăd mare, c-o s-o ia pământul la vale, cu tot cu case. Că au zis asta la televizor. Mie mi-e frică, nene. C-am visat într-o noapte că a căscat pământul şi ne-a înghiţit pe toţi. M-am speriat rău, că n-am mai dormit până dimineaţa. De ce nu plecăm d-aici dacă e aşa rău? Mămica zice că n-avem bani să plecăm, da' dacă stăm acasă tot n-avem. Io, până la urmă, tot o să plec, o să vezi!

Umilinţă a terminat de mâncat şi acum bea apă dintr-o sticlă. Ia apoi castronul şi furculiţa, le pune într-un lighean şi toarnă apă peste ele. Le spală bine şi le pune la loc, în traistă. Apoi îi întinde copilului traista şi îl sărută pe frunte.

MARINICĂ

Nene, eu mă duc. Dacă e tanti acasă, nu mă mai bate mămica.

Se ridică şi se duce spre scări.

MARINICĂ

O să trec mâine iar.

Copilul coboară scările. Umilinţă se duce la fereastră. Îl vede pe Marinică ieşind din biserică. Băiatul se întoarce şi îi face cu mâna. Umilinţă îi răspunde cu acelaşi gest. Marinică iese pe poartă. De departe se-aude un tunet. Umilinţă ridică privirea spre cer. Un nor negru atârnă deasupra, gata parcă să cadă.

SECVENŢA 12. INTERIOR, EXTERIOR, NOAPTE

În cârciuma lui Milică, forfotă mare. Fum şi gălăgie. Un „lăutar" cântă la acordeon şi vocal: „Trece timpul, ca nebunul/Şi mă trec şi eu/ C-am lăsat de ieri tutunul/Şi mi-e tare greu./De mă las de nicotină/Doctorul mi-a spus/C-o să pot trăi în pace/Zece ani în plus..." *Printre clienţi, Sandu, şi Chirpici. Sandu, beat de-a binelea, fredonează şi el cântecul. Milică, la bar, numără nişte mărunţiş. Deasupra lui, la un televizor, Andreea Marin cu ale sale „Surprize, surprize". Pe uşă, apare Umilinţă. Îşi scutură părul de ploaie, apoi îşi târăşte paşii spre bar. Nimeni nu-l bagă în seamă. Doar Milică îl vede şi-i face semn să vină la el.*

MILICĂ

Umilinţă, du sticlele astea în spate şi p-ormă spală paharele astea. Gata, hai că tre' să închid!

Umilinţă, cu capul plecat, execută întocmai porunca. Ia câteva sticle de pe bar şi iese cu ele pe uşa din spate. „Lăutarul" îşi încheie cântecul. Chirpici, şi el puţin ameţit, ridică ochii la televizor.

CHIRPICI

Băi, ia dă-l mai tare p-ăla! Să vedem ce mai zice fătuca asta!

Milică vociferează, dar apasă pe-un buton şi dă televizorul mai tare.

MILICĂ

Băi, ia, gata că-nchid!

CHIRPICI

Hai, băi, Milică, ce dracu'. E sâmbătă azi, mai las-o dracu' de treabă.

MILICĂ

Ee! Dacă-ar fi după voi, tre' să stau non stop.

ANDREEA MARIN

... pentru că acolo oamenii sunt greu încercaţi. Am înţeles că nu mai au nici curent şi asta înseamnă că, din păcate, nu ne pot vedea acum, în direct. Oricum, mâine la prima oră, camioanele vor ajunge la ei. Sperăm ca aceste lucruri, oferite cu generozitate şi compasiune de dumneavoastră, să le mai aline suferinţa.

CHIRPICI

Uite, bă! Zice de sinistraţi.

Doar vreo doi, trei întorc privirile spre televizor. Ceilalţi vorbesc între ei sau moţăie la mese. Pe uşă apare poliţistul. Închide umbrela şi-apoi priveşte încruntat pe la mese.

POLIŢISTUL

Bă! Ia puţină linişte! Fiţi atenţi la mine!

Forfota se opreşte. Se-aude doar televizorul.

POLIŢISTUL

Bă, am primit avertizare. Cică vine din deal. E groasă treaba. Am fost şi io la pod. S-a umflat rău de tot. Nu cred să mai reziste digu' ăla. Şi-aşa e paradit de anu' trecut. Tre' să ducem saci cu nisip şi-ar fi bine din noaptea asta.

SANDU

(împleticit de băutură)

Acu, acu? Hai, dom' şef, că mata glumeşti!

POLIŢISTUL

Sandule, tu dacă te-ai îmbătat, du-te dracu' acasă şi te culcă. Poate te trezeşti cu nişte caraşi pă la nas.

UN CLIENT

Care caraşi, dom' şef, că nici mormolocii n-ar sta pă lângă el. Cu duhoarea lui omoară şi-o balenă!

SANDU

Taci, băi, dracu' din gură! Ce mă-ta-n cur te bagi? Nu te uiţi la tine, că n-ai după ce bea apă? Vorbeşti ca bou'!

POLIŢISTUL

Bă! Ia lăsaţi gălăgia! Ia ziceţi! Merge careva să facem digu'?

CHIRPICI

Păi acu, dom' şef? Asta trebuia să facem de anu' trecut, după ce-a trecut inundaţia. Acu, e prea târziu!

POLIŢISTUL

Bă, Chirpici. Io în locu' tău aş fi primul la cărat saci. Păi ţie îţi cade casa şi dacă suflă vântu' mai tare, băi! Aşa că treci mai bine la treabă, că rămâi fără casă.

CHIRPICI

Nu merg, dom' şef! Io am probleme cu şalele, nu pot să ridic nici o piatră.

POLIŢISTUL

Treaba ta! Ziceţi, băi, care merge?

UN CLIENT

Mâine, dom' şef! Acu suntem prea obosiţi. E şi sâmbătă azi... Mai stăm şi noi oleacă.

ALT CLIENT

Da' s-a dus cineva?

POLIŢISTUL

S-a dus câţiva, da-s cam ofiliţi, doar moşnegi. Ce dracu' să faci cu ei? Hai, bă, ce dracu', nu merge nimeni? Că vine mâine control de la judeţ şi mă arde că n-am mobilizat oamenii. Milică, tu vii?

MILICĂ

Nu pot, şefu'! Am o onomastică la Scorbura, la un nepot.

POLIŢISTUL

Bă! Să nu ziceţi că nu v-am zis. Mâine, când or veni ăia de la judeţ, o să le zic că n-a vrut nimeni să-şi mişte curu'. Mama voastră de hahalere!

Poliţistul iese. Umilinţă spală pahare. La televizor, „Surprize, surprize“.

SANDU

Auzi, băi, ce tupeu!

CHIRPICI

Nu, zău aşa! De-un an de zile stă digu' ăla dărâmat şi-abia acu' s-a găsit să-l reparăm, când e prea târziu.

UN CLIENT

Hai, băi, mai dă-l în mă-sa, că îl doare în cur pă el! Pă el de ăia de la judeţ îl doare.

MILICĂ

Băi, hai, gata că tre' să plec şi io. Gata cu vorbăraia!

ALT CLIENT

(ameţit)

Hai, băi, Milică, nu-mi mai dai una mică?

MILICĂ

Îţi dau una după ceafă! Umilinţă, du-te şi strânge mesele!

ANDREEA MARIN

Mulţumim acelor români cu suflet nobil care, din puţinul lor, au putut să dea ceva pentru a alina suferinţa acestor oameni. *(Aplauze).*

Umilinţă adună tot de pe mese. Le duce la chiuvetă şi le spală. Goleşte scrumierele, scutură mesele, aranjează scaunele. Clienţii, pe rând, se ridică vociferând. „Lăutarul“ pune pe umeri acordeonul şi, în drum spre ieşire, începe să cânte.

LĂUTAR

Un ţigan avea o casă, draga mea/Şi-o nevestică frumoasă/Şi doi copilaşi la masă/ Şi doi copilaşi la masă./Ţiganul lucra la malţ, draga mea/Şi venea mereu cam beat/Şi venea mereu cam beat./Şi-o bătea mereu la cap/Şi-o bătea mereu la cap./ Până ea s-a săturat, draga mea/Şi-a luat drumul şi-a plecat/Şi-a luat drumu' şi-a plecat./Şi pe drum s-a măritat, draga mea/ C-un boier din Calafat/ C-un boier din Calafat.

Afară, clienţii pornesc pe drum, prin ploaie, însoţiţi de lăutar, ca într-un alai de nuntă. Din când în când, de departe, câteva fulgere răzleţe luminează cerul.

SECVENŢA 13. INTERIOR, EXTERIOR, NOAPTE

Umilinţă deschide uşa şi intră în biserică. Are în mână o lanternă. Înaintează spre altar şi se închină. Apoi urcă scările. Sus, dezbracă haina şi se duce la fereastră. Afară, vântul scutură vârtos copacii. E beznă şi linişte. Doar câţiva câini se mai aud, de departe, lătrând. Umilinţă se întoarce în „camera" lui, se întinde pe saltea şi stinge lanterna.

SECVENŢA 14. EXTERIOR, ZI

Dimineaţa, în faţa primăriei. Ploaia s-a oprit. Forfotă mare. Câteva maşini de poliţie, o maşină a televiziunii. Pe drum, se-adună mulţime. Apare poliţistul. Vrea să intre în primărie. Îşi aranjează mai bine cravata. Oamenii îi fac loc.

UN ŢĂRAN

Ce se-aude, şefu, ne inundă?

POLIŢISTUL

Vă inundă, bă, că sunteţi puturoşi! N-a ieşit nimeni la dig aseară! Vedeţi voi pă dracu'!

UN ŢĂRAN MAI BĂTRÂN

Io am fost, taică, da' degeaba. Nu te pui cu apa.

POLIŢISTUL

Mata ai fost, tataie, da' putorile astea tinere au stat pă la cârciumă!

Poliţistul urcă scările primăriei. Pe drum trec câteva babe îmbrăcate în negru, cu basmale pe cap.

O BABĂ

Veniţi şi voi, maică, la Scorbura, la biserică. Că d-aia nu mai scăpăm de blestem.

ALTĂ BABĂ

N-ar veni până acolo, să ştie că vine sfârşitu'! Las' că mergem noi, că suntem bătrâne şi abia ne mai ţin picioarele! Staţi, maică, şi vă minunaţi de pedeapsa pe care v-o dă Dumnezeu!

UN TÂNĂR

Hai, bre, mamaie. Mai lasă-ne cu d-astea!

BABA

Bine, maică, bine. Io vă las, da' Dumnezeu nu vă lasă. O să vedeţi voi!

Babele trec mai departe. Din primărie ies câţiva domni bine îmbrăcaţi, câţiva poliţişti şi un tânăr care filmează. Un bărbat cu mustaţă iese în faţa mulţimii.

O VOCE DIN MULŢIME

Care-i treaba, dom' primar? Scăpăm ori vine apa?

PRIMARUL

E de rău, oameni buni. Nu ştiu dac-om scăpa. Uite, domnul prefect a avut o videoconferinţă la Bucureşti şi i s-a spus că prognoza meteo nu-i deloc prea bună. Şi-aşa, sus, în amonte, apa-i umflată rău, că acolo plouă şi-acum. De-aia am luat hotărârea să mergem, cei mai în putere, să facem digul ăla, să-l întărim. Doar aşa mai avem o speranţă.

Prefectul se apropie şi el de mulţime.

PREFECTUL

Dragii mei, puneţi mâna şi faceţi digul ăla, că altfel nu vă văd bine. Noi o să ţinem permanent legătura cu Bucureştiul, să vedem ce şi cum şi o să-i transmitem lui dom' primar ce hotărâri se iau. La nevoie, dacă situaţia se agravează, o să trebuiască să evacuaţi satul.

Din mulţime, se-aude un murmur de nemulţumire.

O FEMEIE

Şi unde să mergem, dom' prefect! Cine ne dă nouă unde să stăm?

ALTĂ FEMEIE

Păi e uşor să zici. Da' unde să ne ducem?

UN BĂRBAT

Da' ajutoare ne-aduce şi nouă?

PREFECTUL

Staţi uşor, oameni buni. Păi de ajutoare vă arde acuma? Staţi, mai întâi să vedeţi cum scăpaţi din toată treaba asta.

O FEMEIE

Cum o vrea Dumnezeu, că-n guvernu' ăsta nu ne punem nici o nădejde!

PRIMARUL

Ei, n-o luaţi aşa. Ce poate să facă guvernul dacă natura o ia razna?

UN BĂRBAT

Lăsaţi, dom' primar, nu le mai luaţi apărarea, că vedem şi noi pe la televizor. Nu face nimica ăştia. Doar fură şi dau din gură. Şi noi murim de foame.

Mulţimea aprobă. Prefectul se urcă în maşină. Primarul îl conduce, iar poliţistul dă mulţimea la o parte din calea maşinii.

UN BĂTRÂN

Uite-l cum fuge când aude de rău!

O FEMEIE

Păi, ce dracu' să facă? Se duce la chiolhanurile lor. Nu-i mai satură pământul ăsta, mama lor de îmbuibaţi!

POLIŢISTUL

(întorcându-se către mulţime)

Gata, băi! Hai, la treabă! V-am zis că-i groasă treaba. Nu m-aţi crezut. Hai la dig!

Mulţimea se „sparge". Doar vreo zece din ei se duc după poliţist. Restul se fofilează şi dispar.

SECVENŢA 15. EXTERIOR, ZI

Pe malul apei, câţiva oameni, vreo 20, muncesc la întărirea digului. Două excavatoare împing grămezi uriaşe de pietriş cât mai aproape de apă. Oamenii descarcă cu braţele din camion saci cu nisip şi cârpesc cu ei spărturile prin care se vede apa. Printre ei se află şi Umilinţă, care pare a fi cel mai harnic. Apa e aproape neagră şi numai vârtejuri. Umilinţă ia din camion ultimul sac cu nisip. Poliţistul se urcă în cabina maşinii, lângă şofer, şi-l strig pe Umilinţă. Un alt camion plin se vede venind.

POLIŢISTUL

Umilinţă! Urcă în spate că am o treabă cu tine!

Umilinţă se urcă şi camionul pleacă. De sus, de-acolo, din basculantă, peisajul pare şi mai sinistru. Pe măsură ce camionul se îndepărtează, apa se vede tot mai umflată şi mai ameninţătoare, iar oamenii care lucrează la dig, tot mai mici.

SECVENŢA 16. EXTERIOR, ZI

La o balastieră, Umilinţă şi alţi câţiva oameni încarcă basculanta cu saci plini cu nisip. Poliţistul stă lângă ei şi îi „mobilizează“.

POLIŢISTUL

Hai, băi, mai repede, că n-aşteaptă viitura după voi, ce dracu'!

Încă trei saci şi gata, camionul e plin. Poliţistul se urcă în cabină, lângă şofer, iar Umilinţă se cocoaţă peste saci, în basculantă. Maşina porneşte. Intră în sat. Pe drum, pe la porţi ori lângă şanţ, mulţi curioşi cască gura. Din când în când, din cabină, poliţistul strigă la ei.

POLIŢISTUL

Bă! Treceţi, bă, la treabă, că vine apa peste voi acu! Ce dracu' staţi aşa, ca popândăii!

Oamenii nu răspund. Unii se ascund repede prin curţi, alţii dau din mâini a lehamite. După o bucată de drum, camionul opreşte în faţa porţii poliţistului.

POLIŢISTUL

(coborând din cabină)

Umilinţă, dă-te repede jos şi bagă vreo zece saci în curte. Hai, repede, să nu vadă careva! Pune-i acolo, în chioşc. Hai odată!

Umilinţă sare ca ars şi cară sacii ajutat de şofer. La poartă apare Pardalian, ţiganul.

PARDALIAN

Să trăiţi, şefu'! Cum e, aţi aflat ceva?

POLIŢISTUL

Băi, Pardaliane! Tu nu vezi ce-i în sat? Ce dracu', crezi c-am avut timp vreun pic? N-ai văzut c-au venit ăştia de la judeţ peste mine? Ţi-am zis că te-ajut, te-ajut. Da' nu acu, că-i nebunie! Tu nu vezi că vine apa peste noi?

PARDALIAN

Ba da, şefu', da' am zis că poate ştiţi ceva. Vă daţi seama, vără-miu e zbuciumat rău. Nu mai rezistă! E libertatea lui în joc. Hai, şefu'...

POLIŢISTUL

Da, băi ţigane. Mâine e luni. O să dau nişte telefoane, să văd ce şi cum. Ţi-am promis doar, ce dracu'!

PARDALIAN

Bine, şefu'. Atunci vă las. Să trăiţi!

POLIŢISTUL

Hai noroc! Mai aveţi şi voi un pic de răbdare până mâine.

PARDALIAN

Da, şefu'. Să trăiţi.

Pardalian pleacă. Umilinţă şi şoferul tocmai au terminat de cărat sacii. Se urcă cu toţii în maşină şi pornesc mai departe. Pe drum, ieşind dintr-un magazin, apare Marinică. Îl vede pe Umilinţă cocoţat în camion şi îi face semne cu mâna, alergând după el.

MARINICĂ

Nene! Nene! Ce faci acolo? Opreşte să viu şi io!

Umilinţă îi face semn să rămână acolo. Copilul nu se opreşte, ar vrea să se urce din mers, dar camionul accelerează.

MARINICĂ

Nene! Nene! Unde te duci?

Se lasă păgubaş şi rămâne pe loc resemnat.

MARINICĂ

Să ştii că nu m-a bătut mămica ieri! Vin mai târziu la tine, da?

Umilinţă dă din cap şi zâmbeşte. În urma lui, copilul se întoarce şi pleacă pe drum cărând o sacoşă. Din când în când, se întoarce şi mai face semne cu mâna.

SECVENŢA 17. EXTERIOR, INTERIOR, SEARĂ

Pe drum, câţiva oameni se întorc de la dig. În urma lor, Umilinţă. Aproape toţi opresc la cârciumă. Umilinţă însă, merge mai departe. În cârciumă, Sandu şi Chirpici sunt deja chercheliţi. Intră şi ceilalţi şi atmosfera se încinge. Fiecare comandă ceva de băut, îşi aprind ţigări şi se pun pe vorbit.

SANDU

Cum e, bre? Mai poa' să sară apa pârleazu'?

UNUL DIN NOII VENIŢI

Băi! În locu' tău aş tace dracu' din gură. Staţi aci şi beţi ca porcii!

CHIRPICI

Da' ce, băi, Costele, beau pă banii tăi, băi?

COSTEL

Pă banii mă-tii!

CHIRPICI

Bă, ai grijă cum vorbeşti, că mă superi!

ALT CLIENT

Şi cum faci, bre, când te superi? Băi, ia fiţi atenţi, că s-a supărat Chirpici!

MILICĂ

Băi, ia terminaţi-vă cu panarama! Ce dracu'!

SANDU

Hai, bă, povestiţi-ne şi nouă! Cum e, o să reziste digu'?

CHIRPICI

Rezistă pă dracu'!

UN TÂNĂR

Bre, dacă veneai şi mata să pui umăru', rezista şi mai bine.

SANDU

Bine, băi, c-aţi fost voi mai breji!

Pe uşă, intră Pardalian însoţit de încă trei tineri tuciurii cu ghiuluri pe mână şi în haine de piele. Deodată se face linişte. Se dau toţi la o parte şi îi salută pe noii sosiţi. Milică îi invită să stea la o masă şi îi întreabă ce vor să consume.

PARDALIAN

Patru beri, tăticu'!

(către ceilalţi)

Ia ziceţi, bă, cum stăm cu digu'?

COSTEL

Da' ce, băi, Pardaliane, eşti vreun şef de şantier ca să ne-ntrebi pe noi aşa, şmechereşte, cum ne-am făcut treaba?

Oamenii au amuţit. Milică aduce berea la masă şi toarnă în pahare.

MILICĂ

Ce-ai, bă, Costele? Ţi s-a urât cu binele? Ce te iei de om aşa?

COSTEL

Milică, tu nu te băga! Vrei să-ţi arăt copcile de la cuţitu' lu' Marcian?

Costel îşi ridică bluza şi se îndreaptă spre bar. Pe burtă, lângă buric, are lipit un bandaj.

COSTEL

Uite, Milică! Uite la cine dai tu de băut!

Milică se uită la rana lui Costel cu coada ochiului. Ceilalţi fac la fel. Cel mai tânăr dintre ţigani se ridică de la masă şi dă să sară la Costel.

ŢIGANUL

Ce e, frăţioare?! Vrei să te fac? Te fac, mânca-ţi-aş! Franjuri te fac!

Pardalian îl trage de mână înapoi pe scaun.

PARDALIAN

Marciane! Stai jos!

MARCIAN

(aşezându-se la loc)

Ai grijă, frăţioare!

PARDALIAN

Băi, Costele! Am venit şi noi să bem o bere liniştiţi. Stai, dracu', în banca ta! Nu putem să ne-nţelegem?

COSTEL

Ce-i, Pardaliane! Vrei să ne-mpăcăm? S-a speriat văr-tu de pârnaie? Ia zi, Marciane. Ţi-e frică la pârnaie, este? Păi acolo ţi-e locu', băi! Acolo să putrezeşti!

MILICĂ

Costele, potoleşte-te, băi, băiatule! Tu chiar vrei s-o mierleşti?

COSTEL

Băi, Milică. Ţi-am zis să nu te bagi. Când ţi-or despica şi ţie burta, atunci să te bagi, ai auzit?

MARCIAN

(către Pardalian)

Bă, io-l calc în picioare p-ăsta!

PARDALIAN

Stai, băi, potolit! Băi Milică, mai bine dă-i şi lui o bere, că fac cinste. Hai, bă, ce dracu' ai acuma?

COSTEL

Pardaliane, degeaba te dai cu binele. Io nu-l iert p-ăsta. Până nu-l văd în pârnaie, n-o să am somn. Crezi că nu ştiu că umbli să-i rezolvi treaba? Să-l scapi de pârnaie? Crezi că nu ştiu c-ai dat şpagă la şefu' de post să-l facă scăpat? Bă, ascultă la mine! Am făcut plângere la judeţeană. Şi merg şi la ministru, dacă trebuie. Numai să-l văd la pârnaie, că ăsta nu merită să stea liber nici o zi, că-i pericol.

Brusc, Pardalian se ridică de la masă şi-i păleşte lui Costel un pumn în plină figură. Costel cade lat. Apoi, Pardalian se întoarce la masă, bagă ţigările în buzunar şi îi ridică şi pe ceilalţi.

PARDALIAN

Hai, bă! Hai să mergem d-aci!

Marcian, puţin mirat, bea până la fund paharul cu bere şi-apoi se ridică. Ceilalţi doi fac la fel. Costel zace cu faţa plină de sânge. Ceilalţi din cârciumă privesc speriaţi.

MILICĂ

Ţi-am zis să te potoleşti, băi, Costele.

Ţiganii ies. Afară plouă iar. Pardalian o ia în faţă, grăbit. Ceilalţi vin după el, puţin nedumeriţi.

MARCIAN

Unde mergem, vere?

PARDALIAN

La biserică, vere. Doar Umilinţă-a văzut când i-am dat lanţu'.

ALT ŢIGAN

Da' ăla-i mut, bre!

PARDALIAN

Băi, io îţi zic că numai el a văzut!

Pe drum nu mai e nimeni. Cei patru grăbesc pasul pierzându-se în întuneric.

SECVENŢA 18. EXTERIOR, NOAPTE

În bezna nopţii, Umilinţă se opreşte în dreptul unui gard. Se uită în stânga şi-n dreapta şi sare. Ajunge într-o grădină cu flori. Un câine se-aude lătrând, ceva mai departe. Umilinţă se lasă pe vine şi rupe un trandafir. Încă unul. Lătratul se-aude mai tare. Umilinţă se culcă la pământ şi stă nemişcat. Se-aude un foşnet de-aproape. Câinele mai latră o vreme şi-apoi

pleacă. Umilinţă se ridică din nou şi rupe alt trandafir. Şi-încă doi. Gata. Fuge înapoi, la gard şi sare în drum. Apoi se pierde în beznă.

SECVENŢA 19. EXTERIOR, INTERIOR, NOAPTE

Ţiganii intră în curtea bisericii. O fac în linişte, să nu-i simtă nimeni. Deschid uşa încet. Un scârţâit ascuţit sparge liniştea bisericii. De undeva, de sus, se-aude glasul lui Marinică.

MARINICĂ

Nene! Ai venit? Hai, că ţi-am adus de mâncare.

Ţiganii urcă scările spre clopotniţă. De sus, copilul aprinde lanterna spre ei.

MARINICĂ

Nene! Tu eşti?

Ţiganii ajung sus. Copilul rămâne paralizat de spaimă. Pardalian îl apucă de guler.

PARDALIAN

Unde-i ăla?

MARINICĂ

Nu ştiu, nenea. Nu ştiu. Da' ce-aveţi cu el?

MARCIAN

Bă! Zi unde e!

MARINICĂ

Nenea, pe cuvânt că nu ştiu! Nu-mi faceţi nimic, nu-i aşa?

Pardalian smulge lanterna din mâna copilului şi se apucă să cotrobăiască printre lucruri. Marinică rămâne în capul scărilor, împietrit de groază.

MARINICĂ

Nu-mi faceţi mie nimica, nu-i aşa?

Marcian vrea să treacă, dar se împiedică de piciorul copilului.

MARCIAN

Dă-te, băi, la o parte!

Marcian îi dă brânci şi copilul se rostogoleşte pe scări până jos, în biserică. Geme puţin şi-apoi tace. Ceilalţi rămân împietriţi.

PARDALIAN

Marciane, ce dracu'-ai făcut?

MARCIAN

Nu ştiu, băi, vere. Nu ştiu. M-am împiedicat de el şi-a căzut. Nu i-am făcut nimic, să mor io! Nici nu m-am atins de el.

Pardalian sare la scară şi coboară lângă copil. Pune lanterna pe el şi vede sânge lângă ureche. Îi pune mâna la venă şi-apoi urechea pe piept.

PARDALIAN

Băi, soarele mă-sii! Cred c-a murit. Hai să fugim dracu' d-aci.

Într-o clipă, toţi patru ajung la uşă şi fug de rup pământul. În biserică, băiatul zace cu capul într-o baltă de sânge. Lângă el, a rămas lanterna aprinsă. Lumina ei bate undeva, spre altar, pe o bucată din chipul Maicii Domnului.

SECVENŢA 20. EXTERIOR, INTERIOR, NOAPTE

Umilinţă aşază trandafirii pe jos, chiar în poartă. În casă, se vede lumină într-o singură cameră. Umilinţă îşi reazemă bărbia de gard şi rămâne cu ochii aţintiţi spre casă. Se mai aprinde-o lumină. Acolo e bucătăria. În dreptul ferestrei, printr-o perdea, apare silueta unei femei. Nu se vede mare lucru. Parcă-ar mânca un măr. Apoi deschide fereastra şi scoate mâna afară să vadă dacă plouă. Umilinţă îşi lasă capul jos până când fata dispare în spatele perdelei. Zâmbeşte

mulţumit şi-apoi pleacă. Merge aşa, prin beznă, până când se-aud nişte voci. Se ascunde după o tufă de buruiană şi aşteaptă acolo. Pe drum trec ţiganii. Vorbesc încet. Umilinţă îi aude doar când sunt mai aproape.

MARCIAN

Şi dacă se află? Nu mai ies până mor din pârnaie.

PARDALIAN

Stai, băi, liniştit că se aranjează. Noroc că-l ştie lumea p-ăsta de nebun, că omoară copii.

MARCIAN

Da vere! Da' să moară mama dac-am vrut să-l omor!

PARDALIAN

Bine, bă, taci dracu' acuma!

Umilinţă nu se clinteşte până când cei patru nu se mai văd. Apoi se ridică şi-o ia dintr-odată la fugă. O sinistră bănuială parcă îl împinge de la spate. O ploaie măruntă îi biciuieşte faţa. Departe, pe cer, se văd iar câteva fulgere răzleţe. Umilinţă traversează curtea şi intră în biserică. De-acolo, dinăuntru, se-aude un urlet înfricoşător. Umilinţă iese afară urlând fără oprire. Aleargă aiurea prin curte, înconjurând biserica. Apoi iese pe poartă şi o ia şchiopătând la fugă pe drum. Nu-l mai opreşte nimic. Nici vocile oamenilor, nici siluetele lor. Dintr-odată, parcă încep să latre toţi câinii din sat. Ploaia s-a înteţit şi fulgerele se-apropie de sat. Umilinţă nu se opreşte din fugă decât la dig, lângă apă. Râul s-a umflat şi mai tare. Un vuiet sinistru se-aude venind de sus, din bezna nopţii. Umilinţă se urcă într-un excavator şi porneşte motorul. Lasă apoi cupa jos şi accelerează spre dig. Cupa împinge tot ce-i stă în cale. Apa învolburată înghite imediat zeci de saci cu nisip şi-apoi se strecoară încet pe mal. Excavatorul dă înapoi şi revine din nou înfigând cupa în dig. Apa se întinde tot mai repede, acoperind şenilele „tancului". Încă o dată, şi încă o dată, până când apa ajunge aproape de cabina excavatorului.

Umilinţă întoarce maşinăria şi accelerează. Traversează un lan de porumb deja inundat şi se opreşte la marginea satului. Sare din cabină şi-o ia din nou la fugă pe drum. În urma lui, apa se ridică uşor, acoperind câmpul şi-apoi primele curţi din sat. Vuietul se-aude tot mai tare, de parcă s-ar prăvăli cerul. Deodată răsună un clopot. În turla bisericii, Umilinţă trage ca un nebun de sfoară. De-acolo, de sus, se vede cum apa înghite încet întreg satul. Un cor macabru de ţipete omeneşti anunţă parcă sfârşitul lumii.

- SFÂRŞIT -